

สมโภชพระเยซูเจ้าเสด็จสู่สวรรค์

พระคริสตเจ้าผู้เสด็จกลับคืนชีพ

พระคริสตเจ้าผู้เสด็จกลับคืนชีพ ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระบิดา

พระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้า: พระคริสตเจ้าทรงอำนาจทั้งใน
สวรรค์และบนแผ่นดิน

ท่าทีของคริสตชน: การเป็นศิษย์

การดำเนินชีวิต: เป็นพระกายของพระเยซูเจ้าสำหรับพี่น้อง

บทนำ

วันอาทิตย์นี้ ระลึกถึงวันที่สี่สิบหลังจากพระคริสตเจ้าเสด็จกลับเป็นขึ้นมา เป็นวันที่ทรง
สำแดงองค์ให้กับหมู่คณะเป็นครั้งสุดท้ายก่อนเสด็จสู่สวรรค์ ประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระ
บิดา เพื่อครองอำนาจสูงสุดทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดิน เพื่อว่าอาศัยอำนาจนั้นโดยทาง
พระจิต สรรพสิ่งทั้งหลายจะได้รับการอภัยบาป นี่เป็นอีกมิติหนึ่งของพระธรรมล้ำลึกปัสกา
ซึ่งได้แก่บูรณภาพของการไถ่มนุษย ซึ่งจะเกิดขึ้นในวาระสุดท้ายเมื่อสรรพสิ่งทั้งหลายจะ
ได้เข้าร่วมในความเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระบิดาตลอดไป

พระวาจาในวันนี้จะเตือนเราให้ระลึกถึงเหตุการณ์ปัสกาของพระเยซูเจ้าอีกครั้งหนึ่ง ซึ่ง
เป็นพื้นฐานของพิธีกรรมและของการเป็นคริสตชน พร้อมกับคำบอกเล่าให้มองไปข้างหน้า
ถึงภารกิจที่แต่ละคนได้รับในฐานะศิษย์ของพระองค์ คือการประกาศให้ทั่วทุกชาติกลับใจ
มารับอภัยบาปในพระนามของพระองค์

บทอ่านที่ 1 และ 2 จะเหมือนกันกับปี A และปี B ส่วนพระวรสารซึ่งเป็นบทเฉพาะของปี
C จะเป็นความเข้าใจของลูกาเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ ซึ่งลูกาจะสรุปพระธรรมล้ำลึก ปัสกา
ของการพระมหาทรมาน การสิ้นพระชนม์และการกลับคืนชีพ กับพันธกิจสำหรับศิษย์ที่
จะต้องประกาศให้ทุกชาติได้รับสารเดียวกันกับที่พระเยซูได้ให้กับศิษย์ นั่นคือ “การกลับ
ใจและการรับการอภัยบาป” โดยพระจิตเจ้าผู้จะเสด็จมาในฐานะพระคุณของพระเจ้า จะ
เป็นผู้กระทำการดังกล่าวต่อไป

ฝั่งพระวาจา

บทอ่านที่ 1	กจ 1:1-11	พระเยซูเจ้าเสด็จสู่สวรรค์ต่อหน้าพวกศิษย์ที่มาชุมนุมกัน
เพลงสดุดี	สดด 47	พระเจ้าทรงเสด็จขึ้นท่ามกลางเสียงเพลงของความยินดี
บทอ่านที่ 2	อฟ 1:17-23	พระเจ้าทรงให้พระคริสตเจ้าประทับ ณ เบื้องขวาของพระองค์ในสวรรค์
พระวรสาร	ลก 24:46-53	ขณะอวยพรอยู่นั้น พระองค์ทรงถูกนำขึ้นสู่สวรรค์

1. การประกาศพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้า

1.1 พระเยซูเจ้าเสด็จสู่สวรรค์

การเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซูเจ้าเป็นส่วนหนึ่งของพระธรรมล้ำลึกปัสกา เป็นเหมือนบทสรุปสุดท้ายอย่างรุ่งเรืองของชีวิตของพระเยซูเจ้า และเป็นการเปิดศักราชใหม่ของการแผ่ขยายประชากรใหม่ออกไปสู่มนุษยชาติทั้งมวล

การเล่าเหตุการณ์ในรูปของสถานที่และเวลาของพระวรสารและหนังสือกิจการอัครสาวก เป็นเพียงเครื่องหมายและสัญลักษณ์ของความเป็นจริงที่สำคัญของพระเยซูเจ้า นั่นคือการจบอย่างรุ่งโรจน์ของชีวิตของพระเยซูเจ้าบนโลกนี้ แต่ในเหตุการณ์นั้น สิ่งที่อยู่เหนือเหตุการณ์ดังกล่าวคือท่าทีของพระเยซูเจ้า

ท่าทีแรกที่ชัดเจนคือท่าที “ของสงฆ์สูงสุดของพันธสัญญาใหม่” ผู้เสด็จเข้าสู่สถานศักดิ์สิทธิ์ “ของพระวิหาร” แต่ครั้งนี้ ไม่ได้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สร้างด้วยมือของมนุษย์ แต่เป็นการ “ประทับ ณ เบื้องขวาของพระบิดาในสวรรค์” (บทอ่านที่ 2) ที่นั่น พระองค์ได้รับการแต่งตั้งให้อยู่เหนือสรรพสิ่งและเป็นศิระของพระศาสนจักร ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ เป็นความบริบูรณ์ของพระผู้ทรงทำให้ทุกสิ่งบริบูรณ์ในทุกสิ่ง (บทอ่านที่ 2) และเมื่อนั้น พระองค์จะเสด็จกลับมาเพื่อนำทุกสิ่งกลับไปถวายแด่พระบิดา การเสด็จขึ้นสวรรค์ของพระองค์จึงเป็นการนำหน้าประชากรของพระองค์และ “นำประชากรของพระองค์สู่สวรรค์ “ด้วยเช่นกัน” (บทภาวนาของประธาน)

ท่าทีดังกล่าวสอดคล้องกับการประทานพระจิตและการสั่งให้ศิษย์เป็น “พยานยืนยันถึงพระองค์” ตลอดทั่วแผ่นดิน เป็นการต่อภารกิจของพระองค์ในกาลเวลาและสถานที่ โดยพระจิตเจ้าจะเป็นพลังสำหรับประชากรใหม่ในการทำหน้าที่ดังกล่าว ซึ่งเป็นการนำมนุษยชาติทั้งหมดให้เข้าร่วมในผลของการไถ่กู้ซึ่งเกิดขึ้นในพระเยซูคริสตเจ้า

1.2 การประทับอยู่ของพระเยซูเจ้าในหมู่คณะของสาวกผู้ประกาศข่าวดี

แต่ในการเสด็จขึ้นสวรรค์ของพระองค์ไม่ได้หมายความว่า พระองค์จะไม่อยู่กับเราอีกต่อไป เหมือนกับที่บุรุษสองคนจะถามว่า มัวยืนแขนหน้าดูฟ้าทำไม” พระองค์จะเสด็จกลับมา และในความเป็นจริงพระองค์เสด็จกลับมาแล้ว เพราะด้วยอำนาจของพระจิต พระองค์ยังทรงประทับอยู่กับเราในรูปแบบต่าง ๆ กันเพื่อทำให้ภารกิจที่ทรงมอบให้กับประชากรของพระเจ้าสำเร็จลง

ดังนั้น พระองค์ประทับอยู่อย่างเป็นพิเศษในพิธีกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการฉลองพิธีขอบพระคุณ โดยประทับอยู่โดยทางพระสงฆ์ประธานในพิธีและในเครื่องหมายของปังและเหล้าองุ่น พระองค์ประทับอยู่ในศีลศักดิ์สิทธิ์ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ กล่าวคือเมื่อพระสงฆ์โปรดศีลศักดิ์สิทธิ์ใดก็ตาม เป็นพระองค์เองที่โปรดศีลศักดิ์สิทธิ์นั้น พระองค์ยังประทับอยู่ในพระวาจาที่ประกาศ จนว่าเป็นพระองค์เองที่ตรัสเมื่อในพระศาสนจักรมีการอ่านพระคัมภีร์ และพระองค์ประทับอยู่เมื่อพระศาสนจักรภาวนาและสรรเสริญพระเจ้า เพราะพระองค์เคยสัญญาไว้ว่า *“ที่ใดก็ตามที่คนสองคนภาวนาในนามของเรา เราจะอยู่ที่นั่นกับพวกเขา” (SC 7)*

ลักษณะของการประทับอยู่จะมีความแตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเราพูดถึงการประทับอยู่ของพระเยซูเจ้า ผู้ทรงเป็นพระเจ้าและมนุษย์ การประทับอยู่ของพระองค์สำหรับเราโดยทั่วไปจะหมายถึงการมีความสัมพันธ์กันอย่างแท้จริงและใกล้ชิดด้วยเหตุผลของการที่ทรงเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ และเป็นคนกลางแต่ผู้เดียว

การเป็นคนกลางแต่พระองค์เดียวเกิดขึ้นเพราะพระวจนารถทรงรับเอากายเป็นมนุษย์ และกระทำภารกิจของการทำให้แผนการของความรอดสำเร็จไปโดยเฉพาะอย่างยิ่งในพระธรรมล้ำลึกปัสกา ดังนั้น ในฐานะมนุษย์พระองค์ทรงรับทรมานเพื่อการไถ่กู้มนุษย์ และในฐานะพระเจ้า พระมหาทรมานของพระองค์ได้กลับเป็นความรอดสำหรับเรา และหลังจากที่เสด็จสู่สวรรค์แล้ว พระองค์ยังทรงทำหน้าที่นี้ต่อไปโดยประทับอยู่ในพระศาสนจักร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพิธีกรรม

พระองค์ประทับอยู่ในพระศาสนจักรและในพิธีกรรมด้วยตำแหน่งที่แตกต่างกัน พระองค์ประทับอยู่ในพระศาสนจักรและในพิธีกรรมในฐานะเป็น “ศิรัษะ” เป็นหัวหน้าและศูนย์กลางของประชากรใหม่ และในฐานะหัวหน้าของพระศาสนจักร พระองค์ทรงทำหน้าที่ของการเป็น “สงฆ์ ประกาศกและกษัตริย์” ซึ่งในพิธีกรรม หน้าที่ของการเป็นสงฆ์จะปรากฏชัดเจนที่สุด และพิธีกรรมจึงถูกมองว่าเป็น “การกระทำหน้าที่สงฆ์ของพระคริสตเจ้า” (SC 7) แม้ว่าจะไม่ได้แยกจากอีกสองหน้าที่ก็ตาม

1.3 เวลาของประชากรของพระเจ้า

ดังนั้น เวลาของพระศาสนจักรซึ่งเริ่มต้นหลังการเสด็จสู่สวรรค์และการเสด็จลงมาของพระจิตเจ้า จึงเป็นช่วงเวลาของการประทับอยู่ของพระเยซูเจ้าต่อไป และมีคุณลักษณะที่แตกต่างจากช่วงเวลาของพระเยซูเจ้าตรงที่เวลานี้เป็นช่วงของ “การเก็บเกี่ยวผลของการไถ่” ประชากรใหม่และโดยที่หมู่คณะของความเชื่อของประชากรใหม่จะเป็นผู้แทนพระคริสตเจ้าในการประกาศและนำความรอดไปสู่เพื่อนมนุษย์ที่ยังไม่รู้จักพระองค์ ในหมู่คณะนี้ที่ทำภารกิจซึ่งยากและถูกต่อต้านจากฝ่ายตรงข้ามเสมอนี้ พระเยซูเจ้าทรงประทับอยู่เสมอโดยทางพระจิตของพระองค์ พระจิตแห่งความจริงผู้ทำให้หมู่คณะเข้าใจทุกอย่างที่พระเยซูทรงสอน พระจิตพระผู้บรรเทา ผู้ทรงให้คำปรึกษาในยามที่ทุกอย่างดูเหมือนจะไม่เป็นไปตามที่คาดคิด และพระจิตผู้ประทานชีวิต ผู้ทรงยกพระเยซูเจ้าขึ้นจากความตาย จะทรงประทานชีวิตใหม่ให้กับทุกคนที่เชื่อและรับศีลล้างบาปในนามของพระบิดา พระบุตร และพระจิต และหลังจากได้รับข่าวดีจากหมู่คณะของความเชื่อ คือประชากรใหม่ พระศาสนจักรของพระองค์แล้ว ความรอดจะแผ่ไปยังมนุษย์ทุกคน

ช่วงเวลาของพระศาสนจักรจึงไม่ใช่ช่วงเวลาของ “การมองดูฟ้า” ฝ้าดูการเสด็จห่างออกไปของพระเยซูเจ้า พระองค์ยังคงอยู่กับเราต่อไป แม้ว่าในแง่ของธรรมชาติมนุษย์เราจะไม่เห็นพระองค์อยู่กับเราอีกต่อไป แต่การประทับอยู่ของพระคริสตเจ้าในสวรรค์จะยังคงเป็นการประทับอยู่กับพระศาสนจักรต่อไปในฐานะที่ทรงเป็นพระเจ้า ดังนั้น ประชากรใหม่ซึ่งมีพระองค์เป็นศิรัระจึงมีพันธกิจต้องกระทำในฐานะเป็นพระกายของพระองค์ กล่าวคือภารกิจของ “การทำให้การประทับอยู่ของพระองค์ที่แลเห็นไม่ได้ กลับเป็นการประทับอยู่ที่แลเห็นได้ด้วยประชากรใหม่ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์” ดังนั้น สิ่งที่พระเยซูเจ้าเคยกระทำเมื่อครั้งยังทรงมีชีวิตอยู่ในโลกจะยังเกิดขึ้นทุกวันอาศัยประชากรใหม่ ได้แก่การประกาศความรอดและการกลับใจ การรักษาผู้เจ็บไข้และถูกผีสิง การสอนความจริงเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้าและการเผยแผ่แสดงให้เห็นมนุษย์ทราบบเกี่ยวกับพระเจ้า

2. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของการประทับอยู่ของพระเยซูเจ้าในที่ชุมนุม วันอาทิตย์

2.1 บรรยากาศของการฉลอง

บรรยากาศของการฉลองจึงเป็นบรรยากาศของการมีพลังและกำลังใจ พร้อมกับความตระหนักถึงความหมายและความสำคัญของการเป็นพระกายของพระคริสตเจ้า ผู้เสด็จขึ้นสวรรค์ และการประทับอยู่ของพระองค์จะแลเห็นได้ก็เฉพาะอาศัยพระกายใหม่ของพระองค์ คือประชากรของพระเจ้า เหมือนกับที่เมื่อสองพันปีที่แล้ว ร่างกายของพระองค์ทำให้มนุษย์ได้สัมผัสกับพระบุตรของพระเจ้า ในวันนี้ พระศาสนจักร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการชุมนุมกันเพื่อระลึกถึงพระเยซูเจ้าในพิธีบูชาขอบพระคุณ จะทำให้มนุษย์ได้พบกับพระคริสตเจ้า พระเจ้าและมนุษย์ ผู้ประทับอยู่กับเราต่อไปโดยทางพระจิต

2.2 ช่วงเวลาในพิธีที่ควรให้ความสนใจ

หาจุดศูนย์กลางให้กับพิธีและการฉลอง และให้ความเอาใจใส่กับช่วงเวลาต่อไปนี้
เริ่มพิธี

- ในบทนำและคำทักทายของพระสงฆ์ ควรสรุปสาระของพระธรรมล้ำลึกของการเสด็จขึ้นสวรรค์และการประทับอยู่ของพระองค์ในเวลาของพระศาสนจักร และสร้างบรรยากาศเหมือนกับครั้งนั้นที่กาลิลี เพื่อฟังพระวาจาของพระเยซูเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย ส่งเสด็จและรับมอบอำนาจและหน้าที่ของการออกไปประกาศข่าวดีเรื่องความรอด ในพิธีวันนี้ เราจึงอาจคิดถึงที่ชุมนุมว่าเป็นหมู่คณะของประกาศก ผู้มารับมอบอำนาจดังกล่าวไปดำเนินการด้วยฤทธิ์อำนาจของพระจิต และตระหนักเสมอว่า “พระคริสตเจ้าประทับอยู่กับเราตลอดไป” เพื่อภารกิจนี้
- สาระสำคัญของการฉลองน่าจะได้รับการย้ำในช่วงเวลาของ
 - คำทักทายของพระองค์
 - บทข้าแต่พระเจ้า ทรงเมตตาเทอญและพระสิริรุ่งโรจน์
 - และบทภาวนาของประธาน
- จุดศูนย์กลางของพิธีเริ่มจึงน่าจะอยู่ที่ “สาระของการประทับอยู่ของพระเยซูเจ้า” ในพระสงฆ์ประธานของพิธีผู้ “อยู่ท่ามกลางประชากรใหม่และภาวนาในนามของ

ในช่วงของการฟัง

- บทนำ ควรสรุปสาระสำคัญของบทอ่านทั้งสามบท และเชิญชวนให้ที่ชุมนุมตอบรับพระวาจาอย่างเหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการขับร้องเพลงสดุดีตอบรับพระวาจา โดยสรุปสาระของการตอบรับดังกล่าว และเชิญชวนที่ชุมนุมให้ร่วมกันขับร้องบทสร้อยหรือบทเพลงออกมาจากภายใน
- ผู้อ่านบทอ่านที่ 1 และ 2 ควรเป็นคนละคนกัน เพราะบทแรกจะสรุปเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ทั้งหมดของพระเยซูเจ้า ส่วนบทอ่านที่ 2 จะเป็นความหมายของการเสด็จขึ้นสวรรค์ของพระเยซูเจ้ากับภารกิจของเราที่เป็นความเข้าใจของเปาโล
- บทเทศน์ของพระสงฆ์ควรสรุปสาระและความหมายของการเสด็จขึ้นสวรรค์ทั้งในส่วนที่เป็นของพระเยซูเจ้าและในส่วนที่เป็นของประชากรใหม่ ได้แก่ การเสด็จเข้าสู่สถานศักดิ์สิทธิ์ในสวรรค์ของพระองค์ และการประทับอยู่ต่อไปของพระองค์ในพระศาสนจักรในฐานะเป็นศิรัษะอาศัยพระจิตเจ้า และโดยมีประชากรใหม่เป็น “ร่างกาย” คือ ส่วนที่แลเห็นได้ของพระองค์
- ในช่วงของการตอบรับ ฟังตระหนักถึง
 - การตอบรับด้วยการสรรเสริญในบทสดุดี
 - การตอบรับด้วยการประกาศความเชื่อ
 - การตอบรับด้วยการวิงวอน

ภาคบูชาขอบพระคุณ

- การเตรียมเครื่องบูชา
 - เลือกบทเพลงที่ช่วยเตรียมของที่ชุมนุมสำหรับการระลึกถึงพระธรรมล้ำลึกปีสกาและการประทับอยู่ของพระเยซูเจ้าในปังและเหล้าองุ่น
- การขอบพระคุณ
 - พระสงฆ์ควรศึกษาบทนำขอบพระคุณเพื่อเข้าใจสาระสำคัญและโครงสร้างของบทภาวนา เพื่อจะสามารถสวดภาวนาในนามของที่ชุมนุมได้อย่างเหมาะสม
 - เลือกบทขอบพระคุณที่คิดว่า เหมาะสมที่สุดสำหรับหมู่คณะเพื่อขอบพระคุณสำหรับพระธรรมล้ำลึกปีสกา และวิงวอนเพื่อประชากรใหม่ คือพระศาสนจักร จะสามารถเป็น “พระกายของพระเยซูเจ้า” สำหรับมนุษยชาติ
- การรับศีล
 - ให้ความสำคัญกับบทข้าแต่พระบิดา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับ “การภาวนาเพื่อการมาถึงของอาณาจักรของพระเจ้า”
 - การแสดงความเป็นมิตร ในฐานะที่ความเป็นหนึ่งเดียวกันคือการประกาศและการเป็นพยานถึงการประทับอยู่ของพระเยซูเจ้าที่แลเห็นได้
 - การรับศีล ในฐานะเป็นการกลับเป็นจริงของแผนการของความรอดในแต่ละคน โดยเลือกบทเพลงที่มีสาระดังกล่าว

ปิดพิธี

- วันนี้ มีบทอวยพรอย่างสง่า ซึ่งมีสาระเป็น “การประทานพร การวิงวอนเพื่อให้เป็นที่พอพระทัย และความสำนึกถึงการประทับอยู่ต่อไปจนสิ้นโลก”

3. การดำเนินชีวิตตามพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้า

3.1 ท่าทีของการเป็นศิษย์

วันที่พระเยซูเจ้าเสด็จขึ้นสวรรค์ เป็นวันชุมนุมกันของ “ศิษย์ของพระเยซูเจ้า” เป็นครั้งสุดท้ายที่พวกเขาได้อยู่เคียงข้างและ “เห็น” พระองค์ ในวันนี้ พระองค์เหมือนกับบอกพิณัยกรรมให้พวกศิษย์ได้ทำงานของพระองค์ต่อไป โดยพระองค์กับศิษย์จะกลับกลายเป็นร่างเดียวกัน พระองค์เป็นศีรษะและศิษย์เป็นร่างกายในร่างใหม่ ซึ่งเหมือนกับที่ก่อนหน้านี้ พระองค์ทรงประกาศ สอน รักษาโรคและเป็นความบรรเทาใจให้กับมนุษย์ ในปัจจุบัน ประชากรใหม่จะต้องทำหน้าที่ของการเป็นร่างกายที่แลเห็นได้ของพระเยซูเจ้า และทำหน้าที่ที่ตั้งกล่าวนั้นต่อไป เพื่อว่า ไม่ว่าคนจะยอมรับหรือปฏิเสธ จะเป็นการยอมรับหรือปฏิเสธการกระทำของพระเยซูเจ้าเอง

3.2 การดำเนินชีวิตตามท่าทีของการเป็นศิษย์

การเป็นศิษย์มีลักษณะสำคัญเป็นการรู้จักและเลียนแบบพระอาจารย์ เป็นผลมาจากการยอมรับสิ่งที่อาจารย์สอนและทำตามด้วยความซื่อสัตย์ แต่โดยรู้จักมีความคิดสร้างสรรค์ รู้จักปรับคำสอนและการกระทำให้เข้ากับสถานการณ์ของยุคใหม่และสถานที่ที่แตกต่างกัน แต่สาระสำคัญของการประกาศคือแผนการของความรอดได้สำเร็จลงแล้ว และเครื่องหมายของประชาใหม่คือความรัก “พวกเขาจะรู้จักเรา ถ้าพวกเขา รักกันและกัน” ในฐานะที่ชุมนุมของคริสตชนเป็นการแสดงออกอย่างเป็นรูปธรรมของประชากรใหม่ หมู่คณะของคริสตชนจะเป็นกายของพระเยซูเจ้าถ้ากายนี้มีความเป็นหนึ่งเดียวกันและรักกัน และกันเหมือนอย่างที่ว่าพระเยซูเจ้าทรงรักพระกายของพระองค์